

Skjøndt en lignende Fremgangsmaade kunde synes anvendelig, naar Bevillingen gaaer ud paa et Antal Rationer, eller paa en vis Mængde af Gjenstande (f. Ex. Fin. Lov § 29 A. r. 1,000 Tdr. Havre; jfr. Beret. S. 69—70), anseer Majoriteten (4 mod 1) dog Indstilling for hensigtsmæssig, fordi Udgiftens Størrelse er afhængig af den større eller mindre Omhu, som Bestyrelsen anvender ved Indkjøbet af Gjenstanden, fordi denne Fremgangsmaade bør bedømmes af Statsrevisionen, fordi Prisen ikke som ved Capitelstarten er en paa lovbestemt Maade fastsat Værdi, om hvis Størrelse der ikke kan være Tvivl, og fordi saaledes Beløbet af Udgiften i det ene Tilfælde er uafhængigt, i det andet derimod afhængigt af Bestyrelsens Fremgangsmaade.

Mindretallet kan ikke tiltræde denne Anskuelse, og formener det afgjørende Moment ligger i Finantsloven, der bevilger en Gjenstand (et Antal Rationer, et Antal Tønder Havre). Lovens Bevilling er ikke overskredet, naar der ikke er udredet et større Antal (Rationer eller Tønder) end det bevilgede. At Ansvar kan paadrages ved ikke at anvende den tilbørlige Omhu ved Anskaffelser, er ikke særligt for denne Slags Bevillinger; en skjodesløs Forvaltning af Statens Penge (Bevillinger) kan ogsaa finde Sted, naar en i Loven fastsat Sum ikke er overskredet. En særlig Billigelse af de her omtalte Poster vilde, saa synes det, være en Billigelse af den ved disse Udgifter udviste Omhu; en saadan Bedømmelse ved andre Poster i Finantsloven udtaler Rigsdagen ikke ved en særlig Afstemning. Spørgsmaalet fremtræder skarpt ved 30 E. a. Kjøbenhavns Væbning (Beret. S. 90 Nr. 2) hvor Summen 276 Rd. 24 $\frac{1}{2}$ s. bestaaer af 274 Rd. 54 $\frac{1}{2}$ s. (Forøgelse i Priis) og 1 Rd. 66 s. (Forøgelse i Rationer).

Med Hensyn til de Poster i Finantsloven, hvorved Gjenstande bevilges, og hvorved der altsaa bliver Spørgsmaal om Capitelstart og Priis, har Udvalget Anledning til at bemærke, at det forudsættes som givet, at Statsrevisionen undersøger, om Beregningen i Regnskabet er rigtig og tilstræffelig oplyst.

Naar Finantsloven bevilger Penge til en Staten paahvilende Pengepræstation, hvis Størrelse, f. Ex. Communeskatter, er foranderlig, tale flere Grunde for, at Bevillingen er en Gjenstand, Staten, idet Ministeriet i Almindelighed ingen Indflydelse kan udøve paa Udgiftens Størrelse, og vedkommende Autoritet ikke kan nægte at opfylde Præstationen, hvoraf Følgen maatte være, at Indstilling om Billigelse var unødvendig, men Udvalget har dog ikke anset det rigtigt at følge denne Anskuelse, deels fordi Finantslovens Ord ikke synes at tale for denne Betragtning af Forholdet, deels fordi det dog er tvivlsomt, om det er Skatten eller Pengepræstationen der er bevilget, deels fordi Bevillingen berøer paa en Calcule, der kan gøres med større eller mindre Nøjagtighed, deels fordi Finantsloven ikke har optaget en Terminologi, der svarer til den i franske Budgetter brugelige „pour memoire“, hvorved forståes, at Beløbet ikke udtrykkes i Lovens med Tal, men Bevillingen er den Udgift, som bevises at være lovligt afholdt.

I Beretningen Side 90—92 omhandles det Spørgsmaal, om saadanne Udgifter behøve Indstilling til og Billigelse af Rigsdagen, som ere foranledigede ved de Lønningslove, der ere udgivne, efter at den Rigsdags-Session er sluttet, hvori den sidste Finantslov er vedtagen, idet der i denne Finantslov ikke er bevilget Penge til de omtalte Udgifter, eller om disse Gagelove, idet de give Vedkommende Ret til de deri bestemte Betalinger, ogsaa indeholde Bemyndigelse for Ministeriet til at opfylde Lovens ved at anvise Summen uden at paadrage sig Ansvar. Statsrevisionen har indstillet denne Slags Udgifter til Rigsdagens Billigelse, fordi den er gaaet ud fra, at den senere Lovgivning har opstillet den Regel, at en udtrykkelig Bevilling er nødvendig, som er bleven givet i selve de senere Gageringslove, og fordi Stats-